

Tracey Garvis Graves

AUTOARE DE BESTSELLERURI NEW YORK TIMES

De aceeași autoare:

Pe insulă

**FATA
PE CARE
EL
O ȘTIA**

Roman

Traducere din limba engleză și note de
RALUCA FURTUNĂ

Editura Epica, București, 2019

Annika

CHICAGO
AUGUST 2001

Dintre toate locurile posibile, îl întâlnesc în magazinul Dominick's. În timp ce scormonesc în lada frigorifică, în căutare de căpșuni pentru *smoothie*-ul de dimineată, aud vocea unui bărbat venind de undeva din dreapta mea:

— Annika?

Pare nesigur.

Îi zăresc fața cu coada ochiului. Au trecut zece ani de când ne-am văzut ultima oară și, cu toate că adesea mi-e greu să recunosc oamenii în afara unui anumit context, de data asta nu-i nevoie să mă întreb dacă e el sau nu. Știu că e el. Corpul începe să-mi vibreze asemenea huruitului unui tren îndepărtat și sunt recunoscătoare că din lada frigorificăiese aer rece, pentru că temperatura mea crește. Vreau s-o iau la fugă, să las baltă căpșunile și să găsesc cea mai apropiată ieșire. Dar cuvintele Tinei

îmi răsună în minte și le repet ca pe o mantra: *Nu fugi, asumă-ți responsabilitatea, fiu tu însăși.*

Respir tremurat, superficial și mă întorc spre el.

— Bună, Jonathan!

— Chiar ești tu, spune el.

Zâmbesc.

— Da.

Părul meu, pe vremuri lung până la talie și destul de ciufulit, îmi depășește umerii cu câțiva centimetri. E drept și strălucitor. Cămașă făcută la comandă și pantalonii strâmți pe care-i port sunt complet diferite de garderoba din timpul studenției, plină de fuste și rochii cu două numere prea mari. Probabil că e puțin descumpănit.

La treizeci și doi de ani, mi se pare că Jonathan arată la fel: păr castaniu, ochi albaștri, umeri lați, de înnotător. Nu zâmbeste, dar nici nu e încruntat. Deși mi-am îmbunătățit mult abilitatea de a interpreta expresiile faciale și alte indicii nonverbale, nu-mi dau seama dacă e furios pe mine sau dacă se simte rănit. Ar avea dreptul să simtă și una, și alta.

Ne apropiem și ne îmbrățișăm, deoarece până și eu știu că, după atâtă timp — și după tot ce am trăit împreună —, asta se cuvine să facem. Când brațele lui Jonathan mă cuprind, am imediat un sentiment de siguranță. Senzația e absolut identică. Miroslul de clor care pe atunci i se lipea de piele a fost înlocuit cu un parfum care — slavă Cerului! — nu e nici prea dulce, nici prea tare.

N-am nici cea mai vagă idee ce îl aduce în Chicago. O prestigioasă companie newyorkeză de servicii financiare l-a recrutat pe Jonathan, făcându-l să plece din Illinois aproape îndată ce a primit diploma de absolvire, iar ceea ce plănuiserăm drept o mutare în doi se transformase într-o aventură individuală.

Când ne desprindem din îmbrățișare, mă poticnesc în cuvinte.

— Credeam că locuiești în... Ești aici cu treabă...?

— M-am transferat la sediul din Chicago al firmei, acum vreo cinci ani, spune el.

Sunt uluită că de atâtă timp, plimbându-mă prin orașul pe care acum îl consider casa mea, nici măcar nu bănuiam că e posibil să dau nas în nas cu el. Oare de câte ori am fost la câțiva metri distanță unul de altul, fără să știm? De câte ori am pășit unul în față sau în spatele celuilalt, pe un trotuar aglomerat, sau am luat masa la același restaurant?

— Cineva trebuia să aibă grija de mama, continuă el.

O întâlnisem o dată pe mama lui și o îndrăgise aproape la fel de mult ca pe propria mea mamă. E clar de la cine a moștenit Jonathan bunătatea.

— Transmite-i salutări din partea mea!

— A murit acum câțiva ani. Suferea de demență. Medicul a spus că probabil era bolnavă de mulți ani.

— Îmi zicea Katherine și nu-și găsea cheile, spun eu, pentru că am o memorie excelentă.

Brusc, totul capătă noimă.

Dă scurt din cap, în semn de aprobare.

— Lucrezi în centrul său?

Închid ușa lăzii frigorifice, jenată că am ținut-o deschisă atâtă timp.

— Da, la Biblioteca „Harold Washington”.

Răspunsul meu îi aduce un zâmbet pe buze.

— Bravo tăie!

Conversația se poticnește și se lasă o tacere stânjenitoare. Jonathan a dus mereu greul în comunicarea noastră, dar de data asta nu mă scutește de povară, iar linisteauă e asurzitoare.

— Mă bucur mult că te-am văzut, îmi scapă mie, în cele din urmă.

Vocea mea sună gâtuit. Simt că obrajii îmi ard și-mi doresc să fi lăsat deschisă ușa lăzii frigorifice.

— Și eu.

În timp ce se îndreaptă spre ieșire, simt un fior de dor atât de puternic, încât aproape că-mi tremură genunchii, aşa că-mi iau inima în dinți și spun:

— Jonathan?

Se întoarce spre mine, cu sprâncenele ușor ridicate:

— Da?

— Ai vrea să ieșim împreună într-o zi?

Mă încordez când mă copleșesc amintirile. Îmi zic că nu e drept să-i fac asta. I-am făcut destule.

Ezită, dar apoi răspunde:

— Sigur, Annika.

Scoate un stilou din buzunarul interior al sacoului, se întinde ca să-mi ia lista de cumpărături din mâna, apoi își mâzgălește numărul de telefon pe spatele ei.

— Te sun în curând, îi promit eu.

Jonathan dă din cap, iar fața îi este din nou inexpressivă. Probabil își spune că n-am s-o fac. Nu l-aș condamna.

Dar o să-l sun. O să-i cer scuze. O să-l întreb dacă putem s-o luăm de la capăt. „Să ștergem totul cu buretele și s-o luăm de la zero”, aşa o să-i spun.

Îmi doresc să-i înlocuiesc amintirile despre fata pe care el o știa cu imaginea femeii care am devenit.

2

Annika

CHICAGO

AUGUST 2001

La prima mea ședință de psihoterapie cu Tina, mi-a luat aproape cinci minute să-mi obișnuiesc ochii cu lumina slabă din cameră. Când am reușit în sfârșit să văd în jur, mi-am dat seama că penumbra era intenționată și că toate obiectele fuseseră așezate acolo cu scopul de a liniști. Lampadarul din colț — singura sursă de lumină — avea un abajur crem, care proiecta umbre vagi pe perete. Îmi simțeam degetele afundându-se în canapeaua moale ca un tul, tapițată cu piele maronie, iar covorul gros care acoperea podeaua mă făcea să-mi doresc să mă descalț și să-mi îngrop degetele de la picioare în fibrele lui moi, pufoase.

— Am dat nas în nas cu Jonathan, îi spun Tinei încă dinainte să închidă ușa, când mă înființez la ședința săptămânală.

Ea se aşază în fotoliu, iar eu mă cufund în canapeaua moale, față în față cu ea. Pernele mă înconjoară într-un fel care îmi potolește mereu anxietatea gândului că sunt aici.

— Când?

— Marțea trecută. M-am oprit să fac cumpărături la Dominick's, în drum spre casă, iar el era acolo.

Am petrecut multe ore discutând cu Tina despre Jonathan și sunt sigură că e curioasă, dar n-o să-i pot descifra niciodată expresia.

— Cum a fost?

— Mi-am amintit ce mi-ai spus că ar trebui să fac dacă îl mai întâlnesc.

Mă înviorez și îmi îndrept spatele. Canapeaua tot încearcă să mă înghită.

— Am vorbit. A fost o discuție scurtă, dar plăcută.

— Altădată n-ai fi reacționat aşa, zice Tina.

— Altădată aş fi fugit pe ușa din spate și aş fi zăcut în pat două zile la rând.

Într-adevăr, mă simțisem epuizată când ajunsem în sfârșit acasă, cu sacoșele de cumpărături. Apoi, în timp ce puneam cumpărăturile la locul lor, durerea provocată de știrea că mama lui Jonathan murise mă copleșise, aşa că am plâns pe săturate, pentru că acum nu mai are niciun părinte în viață. În plus, nu apucam să-i spun cât de rău îmi pare, deși mă gândisem să-o fac. În ciuda oboselii, am adormit greu în noaptea aia.

— Credeam că e la New York.

— Era. S-a transferat aici ca să aibă grija de mama lui, înainte ca ea să moară. Asta e tot ce știu.

Apariția lui Jonathan fusese atât de neașteptată, încât nu putusem articula multe întrebări. Îmi dădusem seama prea târziu că nici măcar nu știu dacă e însurat. Ideea de a arunca o privire inelarului unui bărbat e genul de şiretic care-mi vine în minte cu întârziere — în cazul lui Jonathan, cu o întârziere de două zile.

— Ce crezi că și-a spus Jonathan când te-a văzut în magazin?

Tina știe cât de greu îmi e să înțeleg ce gândești altii, aşa că întrebarea ei nu mă surprinde. În cei zece ani de când l-am văzut

ultima oară pe Jonathan, am derulat în mintea mea, din nou și din nou, ultimele săptămâni ale relației noastre și ultimul mesaj pe care mi l-a lăsat pe robotul telefonului. Tina m-a ajutat să privesc momentele astăzi prin ochii lui Jonathan, iar revelația pe care am avut-o m-a făcut să mă rușinez.

— Nu părea rănit, nici furios, spun eu.

De fapt, nu i-am răspuns la întrebare.

Tina știe totul despre situația astăzi, aşa că probabil ar putea să-mi zică *ea* la ce se gândește Jonathan. Dar vrea să audă părerea mea. Unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la ședințele de psihoterapie este că eu stabilesc subiectele de discuție cu care mă simt în largul meu, aşa că Tina n-o să mă prezeze. În orice caz, nu prea mult.

— Dar *cum* părea? se interesează.

— Neutră, cred. A zâmbit când i-am spus că lucrez la bibliotecă. Pe urmă, când a început să se îndepărteze, l-am întrebat dacă vrea să ne întâlnim într-o zi, iar el mi-a dat numărul lui.

— Ai făcut progrese mari, Annika. Ar trebui să fi mândră de tine.

— Probabil crede că n-o să-l sun.

— O să faci?

Deși mă cuprinde anxietatea când îmi imaginez calea pe care urmează să-o apuc, îi răspund ferm:

— Da.

Studiez expresia Tinei. Deși nu pot să fiu sigur ce gândește, cred că e mulțumită.

Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Când eram la facultate, dacă voiai să mă găsești, aveai de căutat în doar trei locuri: la clinica veterinară pentru animalele sălbatice, la bibliotecă sau la Asociația Studenților, unde se organizau întâlnirile clubului de șah, din care făceam parte.

Având în vedere cât timp petreceam făcând voluntariat la clinică, ai fi putut crede că aspiram la o carieră de medic veterinar. Animalele, în special cele care aveau nevoie de atenția mea, erau printre puținele lucruri care mă faceau extrem de fericită. Ceilalți voluntari probabil și închipuiau că animalele îmi alinau singurătatea și izolarea, dar puțini înțelegeau că pur și simplu preferam compania animalelor în locul majorității oamenilor. Pe măsură ce învățau să aibă încredere în mine, privirea înduioșătoare a necuvântătoarelor mă umplea de energie mai mult decât orice formă de socializare.

Un singur lucru iubeam aproape la fel de mult ca animalele: cărțile. Cititul mă transporta în locuri exotice, în perioade istorice fascinante și în lumi profund diferite de a mea. Într-o după-amiază înzăpezită de decembrie, când aveam opt ani, mama, care mă căuta înnebunită, m-a găsit afară, în căsuța noastră din copac, absorbită total de cartea mea preferată, scrisă de Laura Ingalls Wilder, cea în care Pa e surprins de viscol și mănâncă bomboanele de Crăciun pe care le aducea acasă pentru Laura și Mary. Mama mă căutase jumătate de oră și mă strigase de atâtea ori, încât răgușise. Deși i-am explicat în repetate rânduri, ea nu părea să înțeleagă că pur și simplu jucam rolul Laurei, care aștepta în cabană. Pentru mine, era cât se poate de logic să stau în căsuța friguroasă din copac. Când am descoperit că pot alege o carieră care îmi permite să-mi petrec zilele într-o bibliotecă, înconjurată de cărți, am simțit o bucurie profundă.

Până la șapte ani, când tata m-a învățat să joc șah, n-am fost bună la absolut nimic. Nu excelam la niciun sport, iar la școală eram foarte inconsecventă: fie obțineam cea mai mare notă, fie pe cea mai mică, în funcție de materie și de cât de mult mă interesa. Timiditatea mea epuizantă mă împiedica să particip la piesele de teatru organizate la școală sau la alte activități extracurriculare. Dar, asemenea cărților, șahul a umplut un gol în viața mea, unul pe care, până atunci, nimic nu reușise să-l umple. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că mintea mea nu funcționează ca a celor-lalți oameni. Eu gândesc în alb și negru. Concret, nu abstract. Jocul de șah, cu strategiile și regulile lui, se potrivea cu viziunea mea asupra lumii. Animalele și cărțile îmi ofereau un sprijin, dar șahul îmi dădea ocazia să mă integrez într-un grup.

Când jucam șah, aproape că mă integrăm.

Clubul de șah Illini se întrunea în sala de mese a Asociației Studenților, în serile de duminică, de la șase la opt. Numărul participanților varia mult. La început de semestrul, când membrii